

Caitlin Wahrerová

CO SE STALO

Úžasně vrstevnatý příběh o strašlivém zločinu,
který donutí každého člena milující rodiny ptát se, kým
doopravdy je. Jeffery Deaver, spisovatel



HOST



Přeložila
Lenka Němečková

Brno 2021



GOOSE
STALO

Caitlin Wahrerová
Caitlin Wahrerová

STALO
GOOSE



Copyright © 2021 by Caitlin Wahrer
Translation © Lenka Němečková, 2021
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1029-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-1030-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1031-3 (MobiPocket)

Benovi



I

ZRŮDY

Znám zrůdy a znám i muže.
Stála jsem v jejich dlouhých stínech, podpírala je
vlastníma rukama, natahovala se
k jejich neproniknutelným tvářím ve tmě.
Rozeznat je od sebe je těžší, než byste řekli.
Než byste vůbec kdy dokázali říct.

Claire C. Hollandová, „Nejsem tvá poslední dívka“

JULIA HALLOVÁ { 2019

Umírající detektiv bydlel ve vysokém domě s tmavě modrým obložním a okenicemi, ze kterých se odlupovala barva. Silueta budovy se za závěsemi sněhu po stranách ulice rýsovala na pozadí jasné oblohy. Dům byl pocukrovaný prašanem z předchozí noci, ale z černého čísla 23 přibitého nad vchodovými dveřmi někdo sních pečlivě ometl. Na úzké příjezdové cestě bylo místo, ona ale zaparkovala na ulici.

Julia Hallová se v autě trochu posunula na sedadle, aby mohla sáhnout do kapsy těžkého zimního kabátu. Zabořila ruku hluboko dovnitř, až prsty nahmatala okraj složeného papíru. Když ho vytahovala z kapsy, přála si, aby na něm stálo cokoli jiného než adresa, na kterou právě dorazila — cokoli, co by jí umožnilo jet dál a ten dům třeba nikdy nenajít. Na zmačkaném útržku bylo ale její rukou napsáno: *Maple Drive 23, Cape Elizabeth*, a to bylo přesně tady.

„Tak tam už jdi,“ řekla si nahlas a pak se podívala z okénka auta směrem k domu. K hlavním dveřím těsně přiléhala okna se staženými roletami. Takže aspoň neviděl, jak mluví sama se sebou.

Když se Julia soukala ven z auta, vyrazil jí vítr dveře z ruky. Letos byla zima opravdu mrazivá. S přibývajícím věkem se jí zima zdála rok od roku o něco méně příjemná. Stáhla si čepici přes uši a pak se otočila zpátky k autu. Bez přemýšlení dveře prudce zabouchla. Rána se hlasitě

rozezněla celou ulicí klidné čtvrti a Julia sebou při tom zvuku trhla. Takhle dveřmi už pár let nepráskla — naposled se svým starým Subaru, které vyžadovalo trochu drsnější zacházení. Jezdila s ním před třemi lety, v době, kdy mívala příležitost mluvit s mužem, který na ni čekal v tomto domě.

Přestože v noci nasněžilo, cesta k domu byla čerstvě odházená. Udělal to kvůli ní? Pěšinka i schody na verandu byly posypané solí a Julia se soustředila na to, jak jí to pod nohama po cestě ke dveřím křupe. Vysvobodila ruce z kapes a zazvonila. Než zvonek stihl utichnout, dveře se otevřely.

„Julie,“ řekl muž ve dveřích. „Jak se máte, moje milá?“

Tak určitě se měla lépe než on, že? Protože člověk, který před ní stál, byl detektiv Rice, nebo spíš jeho tělesná schránka. Tato kdysi impozantní figura jako by se zhroutila sama do sebe jako stonek uhnívající květiny. V obličejí měl nezdravou barvu a pod očima velké kruhy. Kšiltovku s logem Red Sox si stáhl až přes uši, takže zřejmě zakrývala úplně holou hlavu.

„Mám se dobře, detektive Ricei. Mám se dobře.“

Muž se naklonil dopředu, jako by ji chtěl obejmout, ale nakonec si jen rozpačitě potřásl rukou.

„Půjdete dál?“

Každý den od chvíle, kdy jste mi zavolal, jsem vždycky po snídani zvracela — tohle mu chtěla říct. Místo toho se ale usmála a pronesla: „Ano, jistě.“

„A říkejte mi prosím jenom Johne,“ nabídl jí a udělal nejistý krok dozadu, aby kolem něj mohla projít dovnitř. Zdálo se, že za poslední tři roky zestárl o deset let, možná kvůli té rakovině. Ona na tom ale také nebyla o moc lépe. Po většinu života vypadala Julia mladší, než ve skutečnosti byla. Před několika málo lety to však přestalo platit. Teď už na svých třicet devět vypadala.

Když si Julia sundávala kozačky, prohlížela si předsíň detektiva Rice a v hlavě se jí ozval nepatrný hlásek s poznámkou, že je to hrozně divné, být u *detektiva Rice v předsíni*. Lavice, na které seděla, byla bytelná a praktická. Před sebou viděla několik vyrovnaných párů pracovních i společenských bot. Napravo od lavice stál kbelík se solí a o zeď se opírala mokrá lopata. Nalevo od ní se nacházela jediná zvláštní věc: útlá polička přečpaná knihami o zahradničení. Když se s ním tehdy před dlouhou dobou seznámila, vůbec by netipovala, že ho baví práce na zahradě. Svědčilo to o určité zemitosti, která jí chyběla.

„Nevím, jestli to dokážu,“ řekla, když vstala. „Myslím, že pro mě už navždycky budete ‚detektiv Rice‘.“

Usmál se na ni a pokrčil rameny.

Šla za ním úzkou chodbou vyzdobenou rodinnými fotografiemi a náboženskými artefakty. Zaznamenala různé obrázky mladší verze detektiva Rice a jeho zesnulé ženy, jak Julia předpokládala, a také tří dětí. Dále tam visel kříž s Ježíšem a suchá palmová ratolest. A fotka vnoučete, zřejmě, hned vedle obrázku Krista.

Detektiv Rice ji vedl chodbou do domu a něco si pro sebe mumlal.

„Cože?“

Otočil se a podíval se na ni přes rameno. „Jen jsem říkal, že máte nové auto.“

„To mám.“ Ukázala palcem za sebe. „Řekla bych, že jsem si trochu polepšila od té doby, co jsem vás viděla naposledy.“

Zkoumala, jak se změnila jeho výška. Pořád to je vysoký muž, říkala si, když ho následovala chodbou, ale nemoc ho o pár centimetrů okradla.

„Říkal jsem si, že bychom se mohli posadit tady.“

Ukázal na první místnost, k níž došli. Byl to zcela nepochybně obývací pokoj, takový, jaký Julia vídala jen

u starších lidí. Stejně jako ty ostatní, které viděla, působil i obývací pokoj detektiva Rice navzdory svému jasnému účelu hostit společnost dost nevlídně. Pokoj byl uspořádaný kolem dvou velikých křesel, mezi nimiž stál malý stolek.

Detektiv Rice Julii pokynul, aby se posadila do křesla napravo, a sám pokračoval chodbou dál.

Pár vteřin čekala a pak vystrčila hlavu do chodby. Napravo byly další dveře. Na konci chodby kuchyň. Poslouchala, ale neslyšela nic.

Vrátila se do obývacího pokoje. *Dýchej zhluboka*, přikázala si a nadechla se.

Přešla k oknu na druhé straně místnosti. Vedlo na Maple Drive a byl z něj vidět velký dům naproti přes ulici. Z okenní tabulky sálal chlad. Julia se roztřeseným prstem dotkla skla. Jen málo věcí na světě je tak bezútěšných jako Maine v únoru.

Chladné měsíce zde bývaly drsné, a bylo to tak odjakživa. Julia se musela každoročně vyrovnávat s realitou mainského podzimu a zimy — ani jedno neodpovídalo nostalgicky zbarveným představám o těchto ročních obdobích, jež přežívaly v její hlavě. Sníh se obvykle objevil v prosinci a vydržel až do dubna. A po *tamté* zimě — toho roku, kdy detektiva Rice viděla naposledy — s sebou zimy přinášely určitou existenciální melancholii, kterou bylo třeba vždy odházet společně se sněhem.

„Nemá to konce, že?“

Trhla sebou, když za zády uslyšela jeho hlas.

Stál ve dveřích a usmíval se na ni. V rukou držel dva hrnky.

Byl jenom udělat kafe. Vydechla, zjevně úlevou.

Znovu pokynul ke křeslu a ona se tentokrát posadila. Vzala si od něj hrnek a sledovala, jak se Rice usazuje do druhého křesla. Podle vůně, která jí stoupla do nosu,

poznala, že to není káva, ale čaj. Ochutnala a zjistila, že je silně oslazený. To ji překvapilo.

„Jak se mají vaše děti?“ zeptal se detektiv Rice a usrkl z hrnku.

„Dobře, díky.“

„Kolik už jim je?“

„Deset a osm.“

„Jednou vyrostou úplně, ale na to se člověk pořádně nepřipraví nikdy.“

Bylo na něm něco, kvůli čemu člověk snadno zapomněl, že i on má děti. Velké děti, a dokonce vnoučata, soudě podle těch obrázků na chodbě. Nezapomínala na to kvůli jeho nátuře, ale kvůli jeho povolání. Zřejmě proto, že byl *detektiv*, Julia opomíjela, že má nějaký život i mimo svou profesi.

Julia přikývla a čekala, až se zeptá, jak se má Tony.

„Asi jste byla překvapená, když jsem se minulý týden ozval.“

Jasně, takže nic, pomyslela si. To, že úplně ignoroval existenci jejího manžela, pocítovala tak trochu jako osobní urážku, obzvlášť s ohledem na to všechno, co se stalo. Uvědomila si, že se přemáhá, aby se nemračila.

Když ve čtvrtek po dlouhém dopoledni u soudu našla v mobilu jedinou hlasovou zprávu, překvapená opravdu byla. Kdykoli měla do oběda jen jedno zmeškané volání, znamenalo to celkem pohodový den. Rozloučila se s úředníkem u dveří, vyšla ven z budovy soudu a zmáčkla tlačítko Přehrát. Hlas, který se skřehotavě ozval z telefonu, ji přiměl okamžitě zastavit; byl zpomalený, ale nešlo si ho splést. Byl to hlas, kterého se děsila. Před lety ji vždy téměř přepadla panika, kdykoli zazvonil telefon nebo zablikala hlasová zpráva, protože se bála, že na druhém konci uslyší právě jeho.

„Byla jsem překvapená, že jste se ozval,“ potvrdila Julia. „A taky mi bylo líto, když jsem se dozvěděla o vaší nemoci.“ Když si uvědomila, že se o tom od té doby, co spolu minulý týden mluvili a on ji požádal, aby za ním přijela domů, vůbec nezmínila, trochu se k němu naklonila.

„Jaká je... prognóza?“ Neexistovalo žádné pozitivnější slovo, které by v tu chvíli mohla použít, nebo na žádné aspoň nedokázala přijít.

„No, není to žádná sláva,“ řekl tónem, jako by si povídali o tom, jestli bude zase sněžit. „Můj doktor říká, že se mi v příštích pár měsících dost zhorší ‚kvalita života‘, a pak by to všechno mohlo jít celkem rychle.“

Julia ty uvozovky kolem slov „kvalita života“ úplně slyšela a představila si, jak detektiv Rice sedí v županu u doktora v ordinaci a říká: „Kvalita života? Co to sakra znamená? Prostě mi řekněte, kdy umřu.“

Laskavě se na něj usmála. „Jsem ráda, že pořád ještě můžete být doma.“

„No, uvidíme, jak dlouho.“

Oba se napili.

„No ano,“ řekl a trochu se zasmál. Pokrčil rameny. Byl nervózní?

„Cením si toho, že jste přijela,“ začal. „Jak jsem říkal, chtěl jsem s vámi mluvit, dokud...“ Znovu pokrčil rameny. „Dokud ještě máte ten ‚kvalitní život‘.“

Detektiv Rice se zasmál, sípavě se rozkašlal a sáhl za křeslo. Ozvalo se zaskřípání nepromazaného kolečka a Rice si k sobě přitáhl přenosný kyslíkový přístroj. Přidržel si masku u obličeje a nadechl se. Zdvíženým prstem jí naznačoval *minutku, prosím*.

Bože můj. Asi bych ho už neměla rozesmívat.

Začal si sundávat masku.

„Nechcete si to radši nechat?“ navrhl Julia. „Já vážně...“

„Ne,“ odpověděl detektiv Rice rozhodně. „Děkuji, ale ne.“

Odložil masku na přístroj a opřel se v křesle. Od okna bylo slyšet hvízdání větru. „Nebyl jsem si jistý, jestli přijdete, po tom všem. Potřeboval jsem s vámi ale mluvit. Něco vám říct. A myslím, že i vy byste mi něco chtěla říct.“

Julia se musela donutit, aby neuhnula pohledem. Jeho oči byly vodnatě narůžovělé a ona se do nich nechtěla dívat.

„Opravdu jsem si nebyl jistý, jestli přijdete,“ zopakoval. „Ale vy jste vždycky byla až moc hodná a nedokázala jste nikomu říct ne.“

Pocit nevolnosti od žaludku zesílil. Co na tohle měla říct?

Zdálo se ale, že detektiv odpověď neočekával, protože záhy pokračoval: „Takže. Pěkně od začátku?“

2

JOHN RICE } 2015

Když John Rice uviděl Julii Hallovou poprvé, stála bosá ve své kuchyni a umývala hromadu nádobí.

V tu chvíli měl za sebou asi dvacet hodin vyšetřování případu. A bylo to dvacet hodin plných hnusu. Nic než zlo, jaké dokáže napáchat jen člověk.

Oběť zločinu, mladého muže jménem Nick Hall, viděl večer předtím v nemocnici. Váhal, jestli ho vůbec může považovat za muže. Ano, Nickovi bylo dvacet a měl se pomalu ze světa chlapectví stavět na vlastní nohy. Místo toho měl v očích pohled, jako kdyby své mládí nechal navždy daleko za sebou.

Rice nechtěl Nicka ten první večer zahlcovat dalším vyslýcháním, protože Nick už musel vypovídat před zdravotní sestrou a jedním policistou. Chtěl se jen představit jako hlavní vyšetřovatel v jeho případu a požádat ho, aby sepsal výpověď. Vždycky mu připadalo trochu necitlivé žádat po obětech, aby všechno sepsaly, aby si tak brzy musely zločin znovu prožít. Bylo to tak ale nejlepší. Případ měl lepší základy, oběť měla všechno ještě v čerstvé paměti. Nemluvě o tom, že na začátku to obvykle bývalo snazší. Ve většině případů si oběť ještě ani nestačila uvědomit, co se vlastně stalo. Ti lidé bývali v šoku, jejich tělo fungovalo v režimu „přežít“ a výpověď nebývala zkreslená afektem. Takové to bylo i u Nicka; byl překvapený, trochu zmatený, ale téměř bez emocí. Bylo pro něj lepší prožít si to znovu okamžitě.

A tak to také udělal. Než se Rice vypravil do domu Hallových, vyzvedl si v nemocnici Nickovu dvoustránkovou výpověď. Znovu se tam setkal s Nickovým starším bratrem Tonyem. Ten byl u Nicka už den předtím a teď měl kruhy pod očima jako člověk, který se snažil vyspat v nemocničním křesle. Tony vyšel z pokoje a předal Riceovi Nickovu výpověď. Oznámil mu, že bratr spí. Rice řekl, že přijde později.

Dům Tonyho Halla našel Rice bez problémů. Bylo to docela malé stavení na kraji městečka Orange, dost skromné ve srovnání s jinými domy, kolem kterých projížděl. Riceova švagrová bydlela také v Orange, ale blíž centru. Stejně jako mnoho malých měst ve státě Maine, a možná i stejně jako mnoho malých městech kdekoli jinde, Orange na člověka působil jako dvě naprosto odlišná místa podle toho, kde přesně jste se právě nacházeli. Bohatší obyvatelé se shlukli v centru města, bydleli buď ve slepých uličkách ve velkých domech, které byly namačkané na sebe a vypadaly jeden jako druhý (to byl i případ Riceovy švagrové), nebo v mainské verzi panských sídel

na rozlehlých pozemcích (to byli ti velice, *velice* zámožní). Větší část Orange však tvořila zemědělská půda. Jen málo z ní bylo využito. Adresa Hallových se nacházela právě v těch místech, dvě parcely od obřího zchátralého domu, který si celý zabraly husy. Na jeho pozemku stála ještě stodola, jež už se pomalu rozpadala. Dům Hallových byl ve srovnání s tím malý, starý, ale udržovaný a půvabný, tedy aspoň ta část, kterou detektiv viděl od silnice. Na příjezdové cestě nebylo místo, a tak zaparkoval na ulici.

Vyšel po schodech otevřené verandy ke vchodovým dveřím. Přes zvuk zvonku slyšel zevnitř hlasy. Potom se otevřely bytelné vnitřní dveře a před Ricem se objevila malá, čiperná žena s prošedivělými vlasy. Vypadala zhruba stejně stará jako on, dost přes padesát.

Otevřela i vnější dveře a zeptala se: „Přejete si?“

Rice se představil a ona okamžitě věcně přikývla a sdělila mu, že její syn Tony je stále ještě v nemocnici u bratra.

„Já nejsem Nickova máma,“ dodala. „Jenom Tonyho.“

„Ano,“ řekl Rice. „Tony mi to ráno vysvětlil. Jedu právě z nemocnice. Vlastně jsem přijel za Julií, jestli má čas.“

Už po třech krocích uvnitř zaznamenal určité známky bohatství, kterým mnoho rodin, s nimiž se Rice při práci setkával, neoplývalo. Podlahy pokrývalo lesklé tvrdé dřevo, které v kuchyni přecházelo v dlaždice, a v chodbě viděl okázalé hnědé obložení. Prostor okamžitě vyvolával pocit bezpečí a vzbuzoval dojem, že tu bydlí *skvěle fungující* rodina. Když ho takhle myšlenka napadla, pocítil, jak mu zrudly uši. Rychle si uvědomil, že na základě minima informací si hned na začátku vytvořil určitou představu o tom, jací Hallovi asi jsou. Bydlí na adrese mezi farmami, bratři mají každý jinou matku. Ani jeden z Nickových rodičů se neobjevil v nemocnici. Výsledkem povinného „školení ve vnímavosti“, které měli na jaře na stanici, nebylo to, že by

jeho předsudky zmizely — jen si jich častěji všímal a cítil se kvůli tomu jako idiot.

Z krátké chodby vešel do kuchyně, kde stála u dřezu mladá žena. Paprsky říjnového slunce se oknem rozlily do prostoru přímo před ni. Takhle nasvícená její bílá halenka jasně zářila a vlasy, jež měly být jen hnědé, jako by prokládaly prameny žluté a červené. Vyhlížela téměř nadpozemsky, až na to, že se mračila a oplachovala u toho nádobí.

„Promiňte,“ řekla. „Promiňte, já jen...“ Vypnula vodu a položila skleněnou zapékací mísu na přeplněný odkapávač. „Tak. Slyšela jsem vás přicházet, ale tohle jsem dodělat prostě musela.“

Podala si ze sporáku utěrku, rychle se osušila a pak k detektivovi natáhla ruku. Byla teplá a vlhká a ona řekla: „Já jsem Julia.“

„John Rice,“ představil se. „Detektiv ze salisburského policejního oddělení.“

Seshora se ozvaly tlumené zvuky, jako by tam někdo chodil.

„Mám domýt to nádobí, nebo mám jít nahoru?“ zeptala se Tonyho matka z chodby.

„Běž prosím nahoru a zabav je trochu, zatímco si my tady budeme povídat,“ odpověděla Julia.

„Zařídím.“

„Díky, Cynthie,“ zavolala Julia do chodby za tchyní, která už stoupala po schodech nahoru.

„Děti jsou rády, že tu mají babičku,“ řekla Julia a ukázala nahoru. „Moc nechápou, co se děje.“

Julia vypadala mladě, a tak Rice usoudil, že děti budou ještě malé. „Kolik jim je?“

„Chloe je sedm a Sebastianovi pět. Řekli jsme jim, že je strýček nemocný, a tak se o něj teď bude tatínek starat, ale...“ Pokrčila rameny. Když Julia mluvila o dětech, vypa-

dala nesvá. „Jsou ještě malé, aby to pochopily, a já myslím, že to je dobře.“

„To jistě je,“ souhlasil Rice.



„Jak vám můžu pomoci?“ zeptala se Julia a v chladném ranním vzduchu na verandě mu podala hrnek kávy.

Rice navrhl, aby si šli promluvit ven, z doslechu dětí, a Julia souhlasila. Posadili se do bytelných zahradních křesel se sedáky s námořnickými vzory a Rice si položil hrnek na stůl mezi nimi. Aroma horké kávy se mísilo s vonnou svíčkou s vůní citronové trávy, která stála na stolku. Obojí bylo mírně nakyslé.

„Víte,“ začal, „Nick ještě nebyl vzhůru, když jsem za ním dnes ráno byl, a váš manžel vypadal, že se vůbec nevyspal, tak jsem si říkal, že je nechám ještě pár hodin volně dýchat, než jim dám zase pořádně zabrat. Tony navrhl, že byste mi mohla trochu povyprávět o rodině. Potřebuji si zapsat nějaké informace.“

Na jejím obličejí bylo znát, že se jí znatelně ulevilo. „Ano, to bych mohla.“

Rice si vytáhl z bundy bloček a tužku. Budou se muset dostat k tomu, co Julia ví o Nickovi, ale nechtěl na to jít moc zhurta.

„Je jedno, kde začnu?“ zeptala se Julia.

Rice přikývl. Byl rád, že má záminku dívat se na ni, když mluví. Když se seznámil s Tonym, který byl nesporně velmi pohledný, očekával, že bude mít také nápadně krásnou ženu. A Julia Hallová byla hezká, to ano, ale teď, když už nestála přímo v ranním světle, v sobě měla jistou těžko uchopitelnou obyčejnost. Obličej měla kulatý, bez výrazných rysů;

když mluvila, vypadala ze všech úhlů stejně. Vyzařovala z ní díky tomu určitá přímočará poctivost — byla přesně taková, jaká se na první pohled zdála. Také díky tomu vypadala mladší, než asi byla. Rice by odhadoval, že je jí třicet, kdyby už neměla pár drobných vrásek: vějířky kolem očí a jemné rýhy po obou stranách úst. Tahle žena se často usmívala a smála.

„Takže, Tonyho rodiče se jmenují Cynthia,“ Julia ukázala za sebe směrem k domu a té ženě uvnitř, „a Ron. Byli svoji už nějakou dobu předtím, než se Tony narodil. Ron je...“ Odmlčela se. „Ron Tonyho vychovával opravdu tvrdě a nebyl to ten nejvyrovnanější táta na světě. Se Cynthií byli do Tonyho sedmi let.“

Vážila slova jako politička nebo možná jako právnička. Ani jedno povolání se k ní vůbec nehodilo.

„Ron nebyl, jak bych to řekla, násilník nebo tak něco. Nebo možná, no...“ Opět se odmlčela.

Rice zvedl tužku do výše očí. „Co kdybych tohle na chvíli odložil a vy byste mi to o Ronovi řekla v klidu?“

Julia se zasmála a zvedla ruku k obličeji, jako by se za ni chtěla schovat.

„Pár informací o vztazích v rodině by mi pomohlo.“ Na rodinu oběti se nevyptával vždycky, ale dost často. A obzvlášť v takovýchto případech, kdy se bude obhajoba snažit převrátit život oběti vzhůru nohama a najít cokoli odsouzeníhodného.

„Chápu,“ řekla Julia. „Sama jsem pracovala se všemi možnými podobami rodinné dynamiky.“

„Co děláte?“

„Teď pracuju ve státní správě, ale bývala jsem obhájkyně — dělala jsem mladistvé a trestní věci.“

Rice si poposedl a přehodil pravou nohu přes levou. „Takže to opravdu chápete.“

Přikývla. „A upřímně řečeno, Ron by mezi ty moje klienty pěkně zapadl, víte? Je to alkoholik — pije, co je Tony na světě —, a tak bylo jednodušší, aby se prostě tak trochu vytratil ze scény, když se se Cynthií rozešli. Cynthia je tak laskavá a srdečná; s ní to Tony opravdu vyhrál. Nick na mámu takové štěstí neměl.“

„Tak teď ta Nickova strana.“

„Dobře,“ pokračovala. „Takže, Ron je jejich táta a Tony mu bylo sedmnáct, když se Nick narodil, takže mu bylo možná tak patnáct nebo šestnáct, když se dal Ron dohromady s Jeannie.“

„A co je Jeannie zač?“

„Je taky alkoholička a občas tak trochu...“ Julia zamávala rukou nad hlavou. Detektiva napadlo slovo *šilená*.

„Vědí, co se stalo?“

Julia zavrtěla hlavou. „Nevědí ani, že je v nemocnici. On jim to nechce říct.“

Hlas zvolna utichl a Julia pokrčila rameny. Obličej se jí stáhl do výrazu, jež Rice vídal u lidí, kteří se před ním snažili zadržet slzy.

„Bude v pořádku, Julie. Chvilku to potrvá, ale Nick bude v pořádku.“ Rice vytáhl z kapsy balíček kapesníků.

„Nick je prostě úžasný,“ řekla a vzala si od něj kapesník. „Tony ho má hrozně rád. Popravdě řečeno, právě díky němu je dneska Tony takový, jaký je, víte? Kdoví, co by z něj bylo, kdyby se mu nenarodil malý bráška.“

„Jak to myslíte?“

Julia potřásla hlavou. „Cynthia říká, že ho Nickovo narození tak nějak obměkčilo. Když byl v pubertě, byl to tak trochu macho a drsnej kluk a hrozně se zlobil na Rona, a vlastně i na celý svět, řekla bych. A sám jste viděl, jak vypadá. Jako by měl na čele nápis *hezkej blbec*.“

Rice si odfrkl na znamení souhlasu. Nejenže byl Tony

Hall v dobré kondici, ale navíc vypadal jako kluk z časopisu. Měl takový ten obličej, kvůli kterému člověka nesnášíte jen proto, že má všechno, co vy nemáte. Rice přemýšlel, co by si Julia myslela o něm, když byl ve věku jejího manžela. Ještě dnes měl na tvářích trochu akné, ale když byl mladší, vypadal díky jizvám po vrátdcích opravdu drsně. Aspoň mu to tedy tvrdila jeho žena.

„Nick ho ale obměkčil,“ pokračovala Julia a kapesníčkem si jemně osušovala oči. „Z Tonyho nakonec vyrostl srdečný a citlivý člověk, který umí dobře komunikovat s druhými. Asi to zní jako hrozné klišé, když to říkám o svém manželovi.“ Zasmála se. „No nic, každopádně vím, že mám štěstí. A vím, že za to částečně vděčím Cynthii, ale doopravdy si myslím, že to bylo hlavně díky Nickovi. Vy asi opravdového Nicka nikdy nezažijete. Je zábavný, děsně zábavný, a okouzlující a takový... prostě opravdový. Ale teď, já nevím.“

Rice zaslechl, jak někde za nimi sbíhají děti dolů po schodišti, které viděl v domě. O pár vteřin později uslyšel, že za nimi pomalu schází i Tonyho matka. Hluk se vytratil v chodbě a přesunul se do kuchyně.

Rice vrátil kapesníčky do kapsy a vytáhl z ní malý stříbrný diktafon. „Já vím, že je to těžké,“ řekl, „ale musím vám položit několik otázek ohledně věřejška.“

„Dobře,“ vydechla Julia. „Nick nám volal až po večeři.“

Ten sobotní večer byl úplně obyčejný. Tony a Julia seděli na verandě a sledovali, jak obloha pomalu růžoví. Sousedí přes ulici rozprostřeli na poli zlatou pokrývku sena a výhled z verandy teď vypadal jako olejomalba. A pak zazvonil telefon.

Když Tony seděl v čekárně, snažil se vybavit si, jaká slova přesně volající použila. Řekla mu své jméno, doktorka Lambaová nebo tak nějak. Volala z Okresní nemocnice v Yorku.

V tu chvíli ho nejprve napadlo, že je to kvůli otci. *Konečně se zabil, když řídil opilý*, pomyslel si. *Prosím, prosím řekněte, že nikoho jiného nezranil*. Doktorka ale nevolala kvůli Ronovi. Volala kvůli Nickovi.

„Váš bratr je zraněný,“ řekla do telefonu. Konkrétnější nebyla.

Tony se zeptal, jestli šlo o autonehodu.

„Ne,“ odpověděla. „Můžete za ním hned přijet?“

Tony se vzpamatoval, jak nejrychleji to šlo — vyběhl z domu, řítit se po dálnici, uháněl přes parkoviště a zastavil se až ve vestibulu. Energie, která v něm pulzovala, byla pořád uvězněná uvnitř a úplně v něm vřela.

Vytáhl z kapsy telefon a napsal Julii zprávu:

Kdy tam tak bude?

Julia byla doma s dětmi a čekala na jeho matku. Budu se cítit líp, až matka dorazí, říkal si. Nebo až ho nechají jít za Nickem. Ale bude se pak *opravdu* cítit lépe?

„Váš bratr je zraněný.“ Jak spěchal do nemocnice, znovu

a znovu se mu ta divná slova přehrávala v hlavě. Neurčitá, a přesto znepokojivá. Doktorka mu neprozradila nic než to, že nešlo o autonehodu. Co to tedy bylo? Otrava alkoholem? Rvačka v baru? Ani jedno nebylo pro Nicka typické, ale studentský život může být občas trochu divočejší. Panebože, snad se nestřílelo ve škole. To by ale po cestě autem slyšel něco v rádiu. Stejně raději ještě v čekárně vytáhl telefon a otevřel prohlížeč. „Mainská univerzita Salisbury – aktuality.“ Nic. „Zprávy ze Salisbury.“ Nic.

Co ještě ta doktorka do telefonu říkala? Něco o Nickově věku. Ptala se, kolik mu je. Když jí Tony řekl, že mu je dvacet, povídala něco o tom, že u sebe měl falešné doklady, a tak se potřebovala ujistit. Říkala taky, že Nick nechtěl, aby volala jeho rodičům. Chtěl jenom Tonyho.

„Pan Hall?“ Ve dveřích stála starší žena v bílém plášti. Vystartoval ze židle a potřásl si s ní rukou. Představila se jako doktorka Lambaová, ta, která mu telefonovala. Měla hluboký a sebejistý hlas. Tonymu se ulevilo, když v jejích laskavých hnědých očích neobjevil žádnou známku soustrasti. Možná že je Nick v pořádku.

Tony šel s doktorkou Lambaovou dlouhou chodbou a ona mu po cestě sdělila, že Nicka přivezli ten den před polednem.

„A jak už jsem říkala do telefonu, chtěl zavolat jen vám.“

Když mluvila, Tony se přistihl, že se soustředěně dívá na gumičku v jejích stříbrných vlasech. Byla sametově černá a svazovala doktorce vlasy v týlu. Blížili se k dalším dvoukřídlým dveřím. Nad nimi byl nápis PSYCHIATRICKÉ ODDĚLENÍ.

„Počkat.“ Tonyho oči visely na písmenech, pod nimiž procházeli. „Nick je tady?“

Za dvoukřídlými dveřmi byla malá místnost obklopená drátěným sklem a těžké dveře vedoucí na oddělení. Doktorka

Lambaová mu gestem naznačila, že se posadí na dvě malé černé židle napravo od místnosti.

Položila mu ruku na paži a řekla: „Váš bratr se včera v noci stal obětí sexuálního napadení.“

Tony na ni zůstal hledět.

„Ať mu to udělal kdokoli, pěkně ho při tom zmlátil, tak jsem vás na to chtěla připravit. My jsme...“

„Počkat. Moment, moment.“

Doktorka Lambaová se odmlčela.

Tony zavrtěl hlavou. „Ne. Ne, to by mu nikdo neudělal, to nedává... to je nesmysl.“ Když slyšel ta slova, která pronášel, nějaký podivně nezaujatý hlas v hlavě mu zašeptal: *Ne, to, co říkáš ty, je nesmysl.*

„Je mi to moc líto, pane Halle,“ pronesla doktorka Lambaová.

Zakryl si tvář rukama. „Prosím, ne.“

Ucítil na rameni její ruku. „Na pohotovosti ošetřili Nickovi zranění a dobrá zpráva je, že by teď mohl jít domů, kdyby chtěl. Další dobrá zpráva ale je, že uposlechl mou radu a nechal se přijmout na psychiatrii, aby si tu pár dní poležel.“

Tony skrz ruce procedil: „Můžete přestat říkat *dobrá zpráva?*“

„Ano.“ Její ruka mu třela krouživým pohybem rameno.

Někdo mu to musel udělat. Jednoduchost té myšlenky ho zasáhla jako silný úder. Tony zvedl tvář. „Kde je ten hajzl, co mu to udělala?“

„Nick už mluvil s policií.“ Doktorka Lambaová se s ním opět střetla pohledem a dívala se mu do očí, když říkala: „Soustřeďte se teď prosím na svého bratra. Potřebuje vás. Nezaměřujte se na tu druhou osobu, to nechte na policii. Soustřeďte se na Nicka.“



Nickův obličej byl úplně znetvořený.

To bylo to první, co Tonyho napadlo, když Nicka uviděl. Nick ležel v nemocniční posteli na příkrývkách, jako by se díval v hotelu na televizi. Na jeho obličejí bylo ale všechno špatné – jeho rysy byly pryč, zbyla z nich jen nepatrná část, ret měl rozseknutý a nateklý, obočí natržené. Na tváři, čele i bradě měl podlitiny, jako by spadl ze schodů.

„Nicku?“

Nick se na Tonyho usmál a zašklebil se bolestí. Pak si olízl strup na rtu.

Tony promluvil úplně slabým hlasem: „Kurva!“

„Jsem v pohodě,“ řekl Nick a povzbudivě se usmál.

Tony ukázal na Nickovu hrud. „Můžu?“

Nick zvedl ruce.

Tony se skrčil, aby Nicka objal, a oči se mu zalily slzami. Vsoukal bratrovi ruce pod záda a hlavu si položil na tu jeho. Když se odtáhl, měl Nick tvář mokrou od slz. Patřily Tonymu – Nickovy oči byly suché.

„Promiň,“ hlesl Tony.

„Za co se omlouváš?“

Za to, že jsem tě umokřil slzami, odpověděl v duchu. Že se chovám ujetě, když říkáš, že jsi v pohodě. Že mi to trvalo tak dlouho, než jsem sem dorazil. Za to, co se stalo.

Nahlas ale neřekl nic. Otočil se, aby si přitáhl židli k posteli, a všiml si, že za ním doktorka Lambaová zavřela dveře. Byli sami.

Tony začal: „Tak...“, ale ztratil se v záplavě myšlenek. Měl by se zeptat, co se stalo? Jaká slova by měl použít? Chce to vůbec vědět? Je moc egoistický? *Jak* se to vůbec mohlo stát? Neměl by se na to ptát?

„Kde je Julia?“ Nickova jednoduchá otázka vystrnadila všechny ostatní pryč.

„Doma s dětmi. Moje máma tam jede a Julia pak přijede sem, hned jak bude moct.“

„Přijede ještě dneska večer?“

„Jo, jestli chceš — teda *jenom* jestli chceš.“

„No jasně. Skoro jsem si nechal zavolat ji místo tebe, abys věděl.“

Tony zakoulel očima. „No jo, *jasně*.“

„Ona by tu nebrečela,“ řekl Nick a zašklebil se, hned ale zase svraštil obličej bolestí. Přiložil si prst na ránu ve rtu. Zašeptal: „Sakra.“

Tony svého mladšího bratra pozoroval. Museli to špatně pochopit. Tohle nebyl člověk, který se stal obětí *sexuálního napadení*. Jasně, pěkně mu nakopali zadek. Možná to Nick zkusil na špatného chláпка a ten homofobní hajzl ho zmlátil, to bylo možné. Nebo to mohlo být loupežné přepadení. Ale ne to... ne to, o čem mluvila doktorka. Normálně se přece škádlili. Podobně jako když se handrkovali při hraní nějaké hry, jako když byl Nick ještě malý a Tony předstíral, že s ním prohrává v dámě. A Nick byl v klidu — *tak moc* v klidu. Určitě někomu řekl, že ho někdo napadl, a ten člověk si to špatně vyložil. Tak to muselo být. Nick vypadal...

Z myšlenek ho vytrhlo zaklepání na dveře. Hluboký hlas pronesl: „Omlouvám se, že vás obtěžuji.“ Patřil rozložitému muži, který stál ve dveřích. Měl na sobě civilní oblečení, ale klidně mohl mít pod bundou místo bílé košile s knoflíčky tričko s nápisem „Jsem policajt“. Kravatu neměl.

„Jsem detektiv John Rice,“ představil se a vešel do místnosti. „Ze salisburského policejního oddělení. Strážník Merlo vám možná řekl, že se tu zastavím.“

Nick se na posteli posunul o kousek výš. „Jo, zdravím.“

Tony cítil, jak se napětí z nastalého ticha rozlévá po místnosti.

Detektiv Rice přešel dvěma kroky k druhé straně postele. Musel měřit tak dva metry, možná více. Tvář měl vrásčitou a ošlehanou větrem; Tony odhadoval, že je mu něco přes šedesát. Kolohnát vytáhl z bundy dvě vizitky a každému jednu podal.

Detektiv potřásl Nickovi rukou, jako by Nick právě vstoupil do policejního sboru. „Rád vás poznávám, Nicku.“ Otočil se k Tonymu. „Vy jste bratr?“

„Jo.“ Tony vstal, aby si s ním potřásl rukou. „Tony.“

„Těší mě.“ Detektiv se opět otočil k Nickovi. „Nezdržím se dlouho, jen jsem se tu stavil s těmihle formuláři. Je to prohlášení oběti o dopadu trestného činu na její život.“

„K čemu to je?“ Tony se natáhl přes bratra a papíry si vzal. Byly to formuláře s několika prázdnými políčky nahore, kde se mělo vyplnit JMÉNO, DATUM NAROZENÍ, DATUM SPÁCHANÉHO ZLOČINU, a pak tam bylo volné místo s linkami.

Detektiv ukázal na papíry. „Nick už vypovídal před strážníkem Merloem a už za ním byla i speciálka, takže...“

„Speciálka?“

„Promiňte,“ omluvil se detektiv Rice se zakašláním. „Zdravotní sestra, která má na starosti oběti sexuálního násilí. Mluvili spolu už na pohotovosti.“

Tony pohlédl na Nicka. Měl sklopené oči a nervózně si mnul ruce na příkrývce.

„Aha,“ hlesl jenom Tony.

„Tyhle specializované sestry obvykle dokážou získat docela dobrou výpověď, takže vás chci nechat odpočinout. Potřebuji ale přijít znovu zítra. Může být, Nicku?“

„Jo,“ přitakal Nick.

„Proč ještě potřebujete přijít?“ Tony listoval papíry; všechny byly stejné.

„Abych ho vyslechl. V takovýchto případech je důležité,

abych získal podrobnou, konzistentní výpověď co nejdřív po události. Čím dřív o tom budete mluvit, Nicku, tím lépe si to dokážete později vybavit, a mně to pomůže dělat dobře moji práci. Pro dnešek potřebuji, abyste večer sepsal výpověď o všem, co si pamatujete, počínaje už od pátečního rána. Bylo to včera, v pátek, že?“

„Jako kdy se to stalo?“ zeptal se Nick.

„Ano.“

„Jo, bylo to včera večer, vlastně v noci. Takže prostě popíšu celý svůj den?“

„No, u věcí, co se staly před večeří, nemusíte zacházet úplně do všech detailů, řekl bych. A o další podrobnosti vás můžu požádat zítra, jestli bude potřeba. Přijdu si je vyzvednout“ – ukázal na papíry – „někdy zítra dopoledne a projdu si je, než spolu budeme mluvit. Můžete to hodit na papír někdy dneska večer?“

Tony se opět podíval na bratra. Poprvé od chvíle, kdy Tony dorazil, Nick vypadal, že má slzy na krajíčku.

„Jo.“

„Pašák. Tony, mohl byste se mnou jít na okamžik ven a potvrdit mi nějaké kontaktní informace?“

Tony přikývl.

„Na viděnou zítra, Nicku.“

Tony vyšel s detektivem na chodbu a zavřel za sebou dveře. „Je ta písemná výpověď opravdu nutná, detektive? Protože já si nemyslím...“

„Poslouchejte,“ přerušil ho detektiv Rice. „Chápu, že to je těžké období, opravdu to chápu, ale ujišťuji vás, že oběti znásilnění nikdy nežádám, aby dělaly něco, co není naprosto nezbytné.“

Když detektiv pronesl slova *oběti znásilnění*, Tony sebou trhl. Bylo drsné slyšet, že tak nazývá Nicka. Jako by ho detektiv schválně ranil, aby ho usměrnil.

„My se tady snažíme dělat na případu,“ řekl detektiv Rice. „Na to nesmíte zapomínat. Nejlepší možný scénář je, že chytíme toho chlápka, co to udělal, ale chytit ho neznamená vůbec nic, když nebudeme mít důkazy, abychom ho mohli trestně stíhat. Nickova výpověď je součástí těch důkazů.“

„Můžu...“ Tony mu přeskočil hlas; málem se před tím mužem rozplakal. Otevřel co nejvíce oči, aby se mu slzy nevylyly přes víčka. Prudce vydechl a zkusil to znovu. „Můžu mu pomoci tu výpověď vyplnit?“

„Bude lepší, když to sepíše sám. V podobných případech na tom častokrát bývá lépe ta strana, jejíž verze je uvěřitelnější. Nijak nám nepomůže, když to sepíšete za něj. Můžete s ním ale při tom být.“

Tony detektivovi odpověděl na otázky týkající se jmen, čísel a adres Hallovy rodiny, ale celou dobu se mu někde v hlavě přehrávala smyčka se slovy *oběť znásilnění, oběť znásilnění, oběť znásilnění*.

Detektiv odešel a Tony se vrátil do pokoje. Nick se na něj z postele zamračil. „Proč jsi zavřel dveře?“

Cítil, jak ho začíná bolet hlava, jako by mu někdo od spánků až dolů ke krku přehodil přes hlavu horký, vlhký hadr. „Jen tak.“

„Proč?“ Nick to slovo vypálil tak rychle, že bylo jasné, že ani neposlouchal, co mu Tony odpověděl.

„Nicku...“ Zarazil se. Chyběla mu slova. „Omlouvám se, nechci se k tobě chovat jako k malému, jenom jsem se ho chtěl zeptat, jestli opravdu musíš vyplňovat ty formuláře dneska večer.“

„Takže se ke mně jako k malému chováš. Jde přece jenom o to, napsat pár slov na papír, a já jsem řekl, že to udělám.“

„Proboha, Nicku, je to snad taková hrůza, že se tě snažím

trochu chránit zrovna dneska?“ Tonyho hlas přešel skoro do křiku.

Bratři na sebe hleděli.

„Takže co?“ ozval se nakonec Tony. „Mám předstírat, že je všechno v pořádku?“

„Já v pořádku jsem,“ řekl Nick.

Tony zavrtěl hlavou. Podíval se na papíry, které držel v ruce. Přečetl slova *PROHLÁŠENÍ OBĚTI O DOPADECH TRESTNÉHO ČINU NA JEJÍ ŽIVOT*.

Nick se na něj upřeně díval a nic neříkal.

„Nevím, jak se tě zeptat, co se stalo.“

4

NICK HALL { 2015

Stalo se tohle.

První říjnový pátek dostal Nick esemesku od kluka, který se mu líbil.

Uprostřed přednášky z ekonomie si Nick povytáhl telefon z kapsy, aby se podíval, kdo mu co píše. Na displeji viděl jména ELLE, MÁMA a CHRIS. Jakmile jeho oči zaznamenaly to poslední, rozbušilo se mu srdce až v krku. Textovka od Chrise mu rozhodně stála za to, aby riskoval, že ho při hodině načapají s telefonem.

Nick telefon vytáhl z kapsy úplně, položil si ho na stehno a rychle přeskočil ostatní vzkazy.

Chris G:

Ahoj

To bylo všechno. Žádná interpunkce, žádná reakce na

Nickovu minulou zprávu, žádná snaha. Ale aspoň napsal. A *ahoj* je vlastně docela sexy, pomyslel si Nick, když se to řekne správným tónem. Chris by to určitě řekl správně, kdyby se sešli: takové to *ahoj* se třemi tečkami na konci. Ta zpráva přišla sotva před dvaceti minutami. Nick ještě nemohl odpovědět, to by bylo *moc zoufalé*. Ledaže by okamžitá odpověď Chrisovi měla ukázat, že Nick nehraje žádné hry a nebojí se jít si za tím, co chce. Jo, říkal si Nick, možná bych *měl* odpovědět hned. Zvedl oči. Jeho profesor mluvil přímo k němu. Nick se rozpačitě usmál a zasunul telefon zpátky do kapsy.



Jako třeták na Mainské univerzitě v Salisbury s dobrými studijními výsledky měl Nick tu výsadu, že bydlel v jedné špinavé díře mimo areál univerzity, a ne na koleji v kampusu. Jedna správcovská společnost vlastnila řadu domů na ulici Spring Street, které celé generace studentů už léta přezdívaly ulička Bratrstva. Ačkoli na univerzitě oficiálně žádná bratrstva ani sesterstva neexistovala, na téhle ulici se večírky pořádaly dost často. Nick si se třemi kamarády pronajal na tenhle rok v uličce Bratrstva žlutý dům. Osvození od tyranie života na koleji bylo vykoupené ulepenými dveřmi, vlhkým kobercem v suterénu a maličkými skříněmi.

Když ten první říjnový pátek padla tma, stál Nick před jednou z těch malých skříní a prohlížel si svůj odraz v lačiném zrcadle na dveřích. Na sobě měl vypasované džíny a triko s krátkým rukávem s límečkem a drobnými puntíky. K tomu tmavě modré boty a šedou bundu — to byla kombinace, ve které se v poslední době cítil dobře. Před pár týdny se tak oblékl na večeri k Tonymu a Julii a oba

se rozplývali, jak mu to sluší. A měli pravdu... tak proč dneska večer vypadal tak hrozně? Přešel přes ložnici ke své komodě, dřep si a vytáhl šuplík s tričky. Prsty probral hromádku měkkých bavlněných triček vlevo a zvažoval, v čem by vypadal lépe. Chris v jednom kuse vypadal bez špetky úsilí, jako by světu říkal: Všechno mám na háku. Zásahu na tom neslo jeho krátké afro, kroužek v nose, dokonale odřené džíny a jeho celkový přístup, který z něj vyzařoval jako aura. Nickovi stačilo podívat se na sebe do zrcadla a hned si uvědomil, že on vypadá, jako by se naopak urputně snažil, a to bylo špatné. Vytáhl své hodně obnošené bílé triko s Bruceem Springsteenem; bylo trochu zaprané a byl na něm obrázek z obálky alba *Born in the U.S.A.* Stačil jediný pohled na něj a Nick hned uslyšel praskání, lupnutí jehly, a pak už se z tátova gramofonu začala linout melodie písně „Dancing in the Dark“. Bylo mu zase osm, táta byl namol a vláčel hihňající se mámu po obýváku. Hádali se, ale Boss dokázal ty jejich nesmysly utnout lépe než kdokoli jiný. Máma mohla vyhrožovat čímkoli (že zavolá policajty, rozvede se, „vezmu Nicka k mámě a ty už ho nikdy neuvidíš“) a táta mohl zase cokoli rozbít (talíř, lahev od piva, jednou dokonce skleněnou výplň ve dveřích na zahradu). Pak ale stačilo, aby Ron Hall spustil jehlu na prastarém gramofonu, a okamžitě se usmířili.

Ta hudba a vzpomínka na to, co se s ní pojilo, ho naplnila zvláštní směsí nostalgie, stesku po domově a jakési lítosti. To triko mu dokonale zajistí, aby nevypadal *nedočkavě*, ale *zadumaně*.

Když si Nick zapínal vrchní knoflík, dveře od jeho pokoje se s vrznutím pomalu otevřely. Objevila se v nich Mary Jo, jedna z jeho spolubydlících.

„Jsi tam nahatý?“

„Tobě by to vadilo?“

Zazubila se. „Chtěla bych zahlídnout ten tvůj poklad.“
„Fuj, vymazjni!“ Šlehl po ní trikem a ona ho se zapištěním chytila.

„Jestli chceš ještě pořád svézt, Eric mě tak za deset patnáct minut vyzvedne.“

Nick sáhl pro telefon, který měl odložený na komodě. Tři hodiny poté, co odpověděl na to „Ahoj“, Chris navrhl, aby spolu „zašli na drink“.

Chris chodil do posledního ročníku, bylo mu dvaadvacet a domácí mejdany ho už nebavily. Navštěvoval bary. Nickovi mělo být dvacet jedna až příští rok v březnu, a tak musel použít falešné doklady, pokud se do většiny barů chtěl už jen dostat, natož aby mu tam něco nalili.

Nick odpověděl:

U Jimmyho?

Salisbury leželo dráždivě blízko městečka Ogunquit, sídla barů, jež patřily k nejlepším na jihu státu Maine. Nebo to tak Nick aspoň slyšel. Ze všech míst, kam se v Ogunquitu snažil dostat, ho vyhodili po jediném pohledu na jeho falešné doklady. U Jimmyho ho ale už dvakrát pustili dovnitř. Ten bar byl nedaleko areálu univerzity v Salisbury. Tak trochu pajzl, ale nabízel všechno, co by si člověk mohl přát: tlumené osvětlení, levné pití a malý, ulepený taneční parket. Chris mu ještě neodpověděl, ale to u něj nebylo nic neobvyklého.

„Já vlastně nevím, jestli nakonec budu potřebovat svézt,“ řekl Nick Mary Jo a zamával při tom telefonem.

„Vykašli se na Chrise, jo? Už si s tebou hraje dost dlouho. Nechceš se připojit ke mně a Erikovi, až se navečeříme? K Jimmymu s tebou můžeme jít *my!*“

Nickovi v ruce zavibroval telefon. Podíval se na něj a uviděl, že Chris právě odpověděl.

Psal:

Zajímavá volba. V 10?

Nick se musel usmát. Mary Jo měla pravdu — Chris si s ním vážně rád pohrával —, ale v tuhle chvíli to bylo Nickovi úplně jedno.

„Sice bych vám hrozně rád dělal křena,“ řekl, „ale vypadá to, že mám rande.“

Mary Jo obrátila oči v sloup. „Co napsal?“

„Myslí si, že jsem zajímavý, a máme sraz v deset.“

„V deset? V DESET? Vždyť je sotva po sedmé a už si píšete celý den a on se s tebou chce sejít v deset? Je to *idiot*, Nicku. Ani se nesnaží předstírat, že chce něco jiného než se s tebou jen vyspat.“

Ve dveřích se za Mary Jo objevila Elle. „Hele, já jsem vás tajně neodposlouchávala,“ začala další spolubydlící, „ale kdyby ano,“ — protáhla se dopředu před Mary Jo — „měla bych pro tebe takový návrh.“ Plácla sebou na Nickovu neustlanou postel a rukou si pročesala lesklé černé vlasy. „K Jimmymu spolu půjdeme *my dva*, dáme si pár drinků, možná nějakýho panáka, prostě si dáme trochu do nosu, ale nic víc.“ Rukou naznačila *stop*. „Až se Chris někdy po desáté objeví — ty víš, že přijde pozdě —, nechám vás o samotě a ty mu pak za to můžeš vynadat.“

„Já Chrisovi nadávat nebudu,“ zabrblal Nick. „Nemáš s ním pravdu. Teda vlastně máš, ale zároveň nemáš. Je mi hrozně dobře, když jsme spolu.“

„Ale když spolu nejste, cítíš se kvůli němu příšerně,“ namítla Mary Jo.

Měla pravdu. Všichni měli pravdu. Dokonce i Johnny, další spolubydlící, který toho moc nenamluvil, o Chrisovi jednou řekl: „Vypadá jako pěkný vůl.“

Mary Jo a Elle na něj netrpělivě hleděly.

„Dobře, tak jo. Pár drinků, abych si dodal kuráž a dokázal mu říct, aby se srovnal, nebo ať jde někam.“

Elle zapištěla a zatleskala jako malá holka.
„A teď vypadněte, ať se můžu převlíknout!“



Bylo už 22.38 a po Chrisovi ani vidu, ani slechu.

Nick se zařídil podle Ellina návrhu, aby si dal pár drinků. Dorazili chvílku po deváté a on už měl tři, i když ten první byl jen panák tequily. Nick neměl zrovna náladu házet do sebe jednoho panáka za druhým, ale od Elle bylo hrozně milé, že s ním šla, a s Elle to bylo vždycky jenom o panácích.

První hodina utekla hrozně rychle. Elle je nasměrovala do kóje naproti baru a přesvědčila Nicka, aby se posadil zády ke dveřím. Argumentovala tím, že jediné tak jí bude věnovat plnou pozornost. Elle ho dokázala ideálně rozptýlit, aby nemyslel jenom na své záležitosti, a tak jen tak klábosili o svých spolubydlících a dalších přátelích, aby si ukrátili čas. Když se Nick podíval na displej telefonu a přečetl tam 21.59, začal sbírat odvahu ke svému plánu. Řekne Chrisovi, co cítí. Už to takhle táhli od konce minulého roku — jednou nahoře, jindy dole: Nick byl vždycky pro, Chris byl vrtkavý. Nick byl do Chrise blázen, tak proč už to nerozseknout?

Od 22.03 Nickem při každém zaskřípání dveří projela vlna adrenalinu, která se roztránila pokaždé, když natáhl krk ke dveřím a přichozí nebyl Chris. Ve 22.16 začal být naštvaný.

Já jsem přece terno, říkal si, sakra dobrý terno, tak ať se podle toho chová, nebo ať mě pustí k vodě. Ne, nebo já pustím k vodě jeho.

Do 22.38 se Nick podíval na telefon možná tak čtyřicetkrát. Žádná zpráva, Chris taky nikde. Uvažoval, že mu napíše, aby se už neobtěžoval chodit... ale kdyby mu napsal jakoukoli zprávu, prozradil by, jak moc mu na něm záleží.

„Tak jo,“ řekla Elle hlasitě a plácla dlaněmi do ulepeného stolu. „Já to vzdávám. Teď jdu na záchod, pak si dáme ještě panáka a zatancujeme si. A jestli se tu nakonec objeví, tak ho nakopu do koulí a padáme.“

Nick se usmál, ale nahlas se zasmát nedokázal. Bože, vždyť je trapný. Proč mu tohle Chris pořád dělá? A proč mu to Nick vždycky dovolí? „Jen běž, já jsem v pohodě.“

Elle se vysoukala z kóje a postavila se nad něj. „Ještě dva panáky tequily,“ řekla a otočila se.

Když se Nick blížil k baru, věděl, že tenhle večer může mít jenom dva konce. Když bude mít štěstí, tak společně s Elle zůstanou u Jimmyho do zavíračky a budou pít a tancovat, dokud obsluha nezačne zvedat židle na stoly. Když bude mít štěstí, tak ten večer někoho sbalí. Pravděpodobnější byla ale druhá varianta: vypije panáka, na jednu nebo dvě písničky si bez nadšení zatancuje s Elle a pak se odkrade na záchod a tam na sebe bude zírat do zrcadla. Bude sledovat, jak se jeho rysy vlivem té levné tequily a mizerného osvětlení zvýraznily, a bude se snažit přijít na to, proč vždycky tak jednoduše dostane košem.

Barman položil před Nicka dva panáky.

„Jeden je pro mě?“

Nick se otočil za hlasem, který přicházel zleva. Jeho majitel se právě usazoval na barové stoličce. Nick ho neviděl vejít – pozoroval dveře, aby mu neutekl Chris, a taková tvář by mu nemohla uniknout. Ten muž byl až znepokojivě hezký. Vlasy měl nahoře delší, takže mu jedna tmavá kadeř padala přes bledé čelo. Světle modré oči, vysoko položené lícni kosti, kraťoučké vousy. *Ty krásó!* Možná to bylo tím osvětlením v baru nebo prvními třemi panáky, ale byl to asi nejhezčí chlap, jaký kdy s Nickem mluvil.

„No,“ vydechl Nick. Muž čekal s potutelným úsměvem. *Elle to pochopí, když někomu dám jejího panáka, obzvlášť*

někomu, kdo vypadá takhle. Vlastně bude ještě říkat, že to je její zásluha, protože mě k tomu baru poslala ona.

„Jo,“ řekl Nick. „Jo, vždycky kupuju panáky chlapům, co jsou *naprosto* jiná liga, prostě se tak snažím vyrovnat hru.“

Muž se zasmál a Nick na sebe byl opravdu hrdý. Jak se mu podařilo ze sebe vypravít vůbec *nějaká* slova, to nechápal. Posunul jednu skleničku k pohlednému neznámému.

„A *jí* to vadit nebude?“ Muž pokynul bradou směrem k záchodům. Musel si Elle všimnout.

„Ne,“ odpověděl Nick. „Ta se možná ani nevrátí ke stolu — zůstane tancovat s nějakou holkou, co potká na záchodě.“

Muž kroužil skleničkou s tequilou na baru. „Takže vy dva máte dohodu.“

„To máme,“ přitakal Nick. Nebyl si jistý, co tím ten muž myslí, ale snažil se, aby jeho hlas zněl sebejistě. Připadal si bystrý a úžasný — přesný opak toho, jak se cítil s Christem. Jak to bylo možné, když mluvil s chlápkem, který jako by tam dorazil přímo z focení pro módní časopis?

„Já jsem Josh,“ představil se muž a zdvihl skleničku.

„Nick,“ odpověděl mu. Prudce zaklonil hlavu a cítil, jak mu levná tequila klouže do krku; chutnala jako přepálená francovka.

„No teda!“ vypálil ze sebe Josh a podíval se na Nicka, jako by ho otrávil. „To je asi ta nejhorší tequila, jakou jsem *vůbec* kdy pil. Musíš být chudý student, když piješ tyhle sajrajty.“ Naklonil se dopředu a vytáhl ze zadní kapsy přiléhavých kalhot peněženku. „Další runda je na mě.“

Nick sledoval, jak ten hezký muž mávl na barmana, a uvědomil si přitom, že se mýlil. Je ještě třetí možnost, jak tenhle večer může dopadnout.



Do obličeje, který pulzoval bolestí, Nickovi zasvítilo slunce. Pomalu se začal otáčet; měl pocit, že se mu mozek v hlavě točí. Na chvíli se přestal hýbat, aby ten pocit zmírnil, ale jenom se to zhoršilo. Bolest se začala šířit přes krk do ramen, pak až do břicha... *Bože. Panebože.* Nick se pohnul a ucítil někde hluboko v těle prudké pálení. *Ne. Ne.*

Joshův hlas z předchozí noci: „Líbí se ti to?“

Ne. PŘESTAŇ, říkal si. *V pohodě, jsem v pohodě.* Posadil se, hlava mu třeštila a pod břichem cítil bodavou bolest. *Líbí se ti to? PŘESTAŇ.*

Byl sám. V pokoji nějakého motelu; místnost byla malá, béžově vymalovaná a páchla po cigaretách.

Odhrnul tenkou deku. Krev. Na prostěradle pod jeho stehny byla krev.

„Panebože,“ zašeptal jen.

Byl Josh pořád tam? Zaposlouchal se. Nic neslyšel.

„Haló?“

Pořád nic.

„V pohodě,“ zašeptal. „Jsi v pohodě.“

Co kdyby se Josh vrátil?

Hlas v hlavě, odlišný od toho, který měl potřebu šeptat: *Musíš vstát. Musíš pryč.*

Nick spustil nohy z postele na zem, a když se postavil, ucítil ostrou, bodavou bolest. Slyšel sám sebe, jak kňourá; cítil se jako malé dítě. Bolest se opět přetavila v intenzivní pálení a znovu se ozvala hlava.

Nezastavuj se, říkal mu ten hlas, *musíš pryč.*

Na zemi bylo poházené jeho oblečení — sebral džíny a natáhl si je, spodky nechal ležet na koberci. Sakra, bude mít krev na džíněch. Jak tu krev z kalhot dostane? Oblékl si triko naruby a popadl bundu. V zadní kapse kalhot ucítil peněženku, ale kde je telefon? Hledal ho v kapsách od saka — byly prázdné. Spustil se dolů na